

10. navadna nedelja
Pirniče, 11. junij 2017,
»V imenu Svete Trojice«

Dragi bratje in sestre!

Na nedeljo po binkoštih, vsako leto obhajamo nedeljo Svete Trojice, ki je nekakšno skrivnostno središče naše vere. Temeljna resnica krščanskega nauka, ki zaznamuje vse, kar naša vera uči. Govori namreč o tem, da Bog, kakor nam je bil razodet, ni nekakšna monolitna enota, ki bi v svoji mogočni statičnosti vladal svetu, ampak je v svojem bistvu odnos, in to ne kakršenkoli odnos ampak ljubezen. Povedano z drugimi besedami: naš Bog je ljubezen sam v sebi.

V Svetem pismu večkrat srečamo Jezusove besede, ko govori o svojem odnosu z Očetom. Pravi namreč: *»Jaz sem v Očetu in Oče v meni«*. In na drugem mestu: *»Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi«*. In kaj, dragi bratje in sestre, je tista moč, ki iz dveh delo eno? Mar ni to ljubezen?

Da. V moči ljubezni dva postaneta eno. Kakor mož in žena, ki se v ljubezni za vedno podarita drug drugemu, kot pravi sveto pismo, *»nista več dva ampak eno«*. Ljubezen združuje v eno. Ljubezen zedinja.

Vse to je apostol Pavel povsem nedvoumno povedal z besedami, ki smo jih danes slišali v drugem berilu: *»Istih misli bodite, živite v miru, pa bo Bog ljubezni in miru z vami«*. Ko drug z drugim živimo v miru, spoštovanju, solidarnosti in ljubezni, je Bog, ki je ljubezen sama, navzoč med nami. In takrat smo podoba, slika Svete Trojice, ikona Boga samega. *»Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi,«* pravi Gospod.

Ko se sprašujemo o načinu, kako Bog obstaja, kako živi, je eno gotovo. Bog živi v ljubezni; v iskrenem, brezpogojnem in ljubečem podarjanju med Sinom in Očetom. In kolikor se za take odnose med nami trudimo tudi mi, je Bog navzoč tudi med nami. V naši ljubezni živi; v naši pripravljenosti žrtvovati se drug za drugega; v našem umiranju sebi, da bi drugi živeli. Tak je naš Bog. In kot tak se nam je na najpopolnejši način razodel, ko je iz ljubezni do nas sprejel nase križ in nam na njem dokazal ljubezen do konca. *»Ni je večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje«*. Jezus Kristus je to za nas storil in s tem razodel, kakšen je naš Bog. Razodel ga je, kot ljubezen samo.

Ko duhovnik otroka ob krstu zaznamuje z znamenjem križa, in ga nato tudi krsti *»v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha«*, nas nepreklicno naredi za Božje otroke. Zaznamovani z znamenjem Svete Trojice, ne moremo živeti drugače, kakor v ljubezni. Ko tu in tam morda prvič

vidiš otroka svojih znancev, prijateljev ali sorodnikov, nehote opaziš na njegovem obrazu poteze, ki te spominjajo na njegovega očeta ali mater. Otroci nosimo poteze svojih staršev. Podobno je tudi na duhovnem področju: Če smo zares Božji otroci, otroci Boga, ki je ljubezen, potem se morajo tudi v nas izražati njegove poteze. In če je naš Oče ljubezen sama, smo mu podobni takrat, ko ljubimo; ko smo pripravljene iz ljubezni sprejeti tudi žrtev ali odpoved.

Dragi bratje in sestre. Če je naš Bog Sveta Trojica, potem smo mi, ki smo Božji otroci, poklicani, da med seboj živimo v ljubezni. Drugega načina, kako živeti Božje otroštvo, preprosto ni. Nenazadnje nam je sam Jezus to povedal povsem nedvoumno in neposredno: *»Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«* Amen.